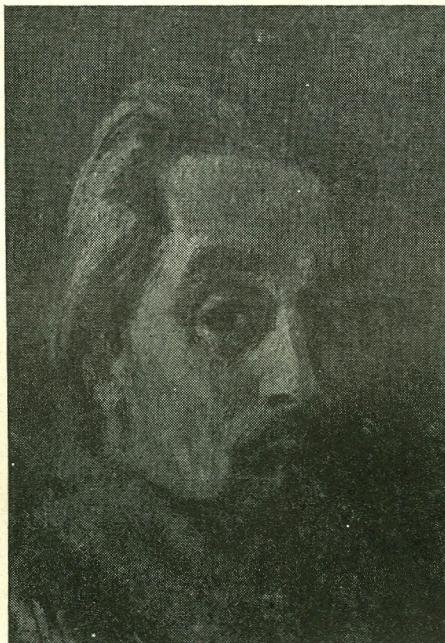

Az Alföld Képcsarnoka

DURAY TIBOR

Ha reá gondolok, Juhász Gyula tápéi Krisztusa és Baudelaire sorai a szenvedésről – a Fároszokból – jutnak eszembe:

*Mert ez, Uram, a főbizonyság, mely
erőnköről
s tisztüinkről s emberi méltóságról beszél,
e forró zokogás, mely korról-korra
hömpölyg
s egykor Örök Időd partjain halni tér!*

És mindennek ellenére sem „megégett” ember, nem pesszimista, mert nem is lehet az, aki szereti a művészetet, amelyben otthon érzi magát, akár rajzol, lemezbe karcol, fest, vagy érmet mintáz. Igaz, sokszor nyomasztó a művészete, mint maga az élet, ha leborul, de ugyanakkor felemel, tehát vigasztaló is. Merész színeinek összhangjai éppúgy meglepőek, mint disszonanciái. Képei tetemre hívnak, nem egyszer félelmetes borzongást keltenek, de erős lelkek bírják a szembesítést. Művészi felfogása nem tűri a problémák elkenését, akár társadalmiak azok, akár művészetiek. Duray érzi

a létet, szenvedői próbáit, s győzi a küzdelmet, pedig mióta a művészettel eljegyezte magát, az élete éppen nem majális. Gondjai, benyomásai, látomásai kifejezésére a valóság gyakran szimbólummá fokozott elemeit használja. Mivel az élet végtelen gazdagságú s Duray képes felszívni azt a változatosságot, amit útjába vet, művészete is sokoldalú. Erős nivóérzéke csak az igényes megoldást hagyja jóvá. Római ösztöndíjas korában (1937–38) alkalma nyílt látni a nagy olasz festő-óriások monumentális alkotásait s ugyanakkor áttekinthette kora modern művészeti irányait. Kezdetől fogva a falkép lenne igazi területe, ennek híján hatalmas vászakra vetíti ki érzelmeit s oly szuggesztív erővel, hogy valamilyen irányban föltétlenül állásfoglalásra kényszerít. Duray munkássága sajátos, eredeti és erős színfoltja napjaink művészetének. Független, bátor és következetes egyéniség.

1912-ben született. Aba-Novák Vilmos festőiskolájában tanult. 1947-ben Párizsban állított ki, 1961-ben pedig Budapesten az Ernszt Múzeumban rendezte meg gyűjteményes kiállítását.

SZÍJ REZSŐ